

Bir Cümlenin Yüğü Unutursun

– Hasan Uyar · 28 Ekim 2025

Sabbah, o gün Ladire'ye içini döktüğünde, göğsündeki ağırlığın nihayet kalkacağını sanmıştı. Kelimeler çıkmış, sakladığı ne varsa gün yüzüne dökülmüştü. İnsan içini boşaltınca hafiflerdi, öyle bilirdi. Fakat tam tersi oldu. O konuşmadan sonra sırtına görünmez bir yük bindi. Hem ağır, hem inatçı, hem de her gün biraz daha büyüyen bir yük.

Artık Sabbah'ın günü tek bir yere odaklıydı: Ladire'yi gördüğü an. Kalabalık bir koridordan geçerken, tenefüste bir köşede otururken, bahçede etrafındakilere gülerken... Nerede olursa olsun, Sabbah'ın bakışı mutlaka ona kayardı. Onu izlerdi; sessizce, geride kalarak, usul usul. Aynı yüz, her bakışta başka bir hikâye anlatırdı ona. Sanki Ladire her defasında yeniden doğar, Sabbah da her defasında ona yeniden âşık olurdu.

Fakat onu asıl yıkan şey, Ladire'nin sevgisizliği değildi. Sabbah, sevilmemeyi göze alarak sevmişti zaten. Yarayı derinleştiren başka bir şeydi. Ladire'nin, hiçbir ton, hiçbir duraksama olmadan söylediği o cümle:

“Hasan, sevgin gerçek değil. Unutursun.”

İşte o an, Sabbah'ın içinden bir şeyler koptu. Bir insan, sevdiğinin sevgisine inanmazsa, o sevgi nasıl büyüyebilirdi ki? Sevmediğini söylemesi başka bir şeydi ama inanmaması bambaşka bir boşluk açtı içinde. Çünkü sevgisiyle savaşabilir, reddedilmesine katlanabilir, vazgeçmese bile kabullenebilirdi belki. Ama yok sayılmaya alışmadı.

Sabbah o günden sonra hayatına giren herkesin gözlerinde aynı beklentiyi gördü:

“Beni de onun kadar sev.”

“Onu geç.”

“Onu unut.”

“Onu yen.”

İnsanlar aşkı bir yarış zannedirdi. Kıyaslayınca iyileşir sanırlardı kalbi. Oysa Sabbah kimseyi Ladire'yle kıyaslamadı ki. Kıyas, benzer şeyler arasında yapılırdı. Hiç kimse Ladire gibi değildi. Bu yüzden “yerine” kelimesi hiçbir zaman bir anlam taşımadı.

Ve Sabbah'ın içinde asla kabuk bağlamayan yara şuydu:

Ladire'nin onu sevmemiş olması değil; Sabbah'ın sevgisine inanmamış olması.

İnanılsaydı, belki şansı olmazdı.
Ama inanılmayınca, zaten hiç şansı olmamıştı.

Not: 01.12.2017 den sonra
5. Gün, 5. Hikaye